

Star Stable

Ödesryttarna

SKUGGOR ÖVER JORVIK

HELENA DAHLGREN

**BONNIER
CARLSEN**

ÖDESRYTTARNA: SKUGGOR ÖVER JORVIK

Copyright © 2021 Star Stable Entertainment AB

Licensed by Star Stable Entertainment AB.

All rights reserved.

Grundsynopsis, karaktärer & upphovsrätt:

Star Stable Entertainment AB

Författare: Helena Dahlgren

Omslagsbild: Marie Beschorner

Omslagsformgivare: Malin Gustavsson

Vinjettbild: Hanna Viktorsson

Karta: Robert Altbauer

Baserad på en berättelse i Star Stable Online

av Marcus Thorell Björkäng

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2021

Tryckt av ScandBook UAB Litauen 2021

ISBN 978-91-7975-408-2

www.bonniercarlsen.se

Till min syster

The background of the page is filled with various decorative elements. There are numerous small, multi-pointed stars of varying sizes scattered across the page. Several larger, circular symbols are also present, each containing a different geometric or abstract design. One symbol features a four-pointed star inside a circle, another shows a spiral, and a third depicts a lightning bolt. The overall aesthetic is whimsical and magical.

1

Någonstans på Jorvik

Kvinnan sitter framför spegeln, som så många gånger förr. I det dunkla rummet brinner stearinljus. Deras fladdrande sken lyser upp porträtten som står uppradade på ett slitet träbord. Ett kort ögonblick släpper kvinnan sin egen spegelbild och tittar på fotografierna. Stryker lätt över dem med fingertopparna. Hon kan inte längre avgöra vem som är hon och vem som är Den Andra.

Hon, den förlorade.

Natten är varm och mörk. Ovanför träden hänger månen, låg och blodröd. Samma måne lyste den där kvällen. Kvällen då allt gick sönder. Kan det som har gått sönder lagas igen?

Det är det hon hoppas på. Hon har förlorat så mycket, men hoppet lever kvar. Det måste det göra.

”Du fattas mig”, viskar hon. ”Du fattas mig så att det gör ont. Snälla, få det att sluta göra så ont. Är du där? Säg att du är där.”

En iskall vind sveper in genom rummet. Ljusen

släcks, ett efter ett. Ändå är hon medveten om en sällsam glöd. Den tycks komma inifrån själva spegeln, där hennes bleka ansikte stirrar tillbaka på henne. Hon känner inte igen sina ögon. De är svarta, som glödande kol. Spegelbilden darrar, som om någon slagit till spegeln. Men hon rör sig inte ur fläcken, sitter bara blickstill och ser sitt ansikte förvandlas.

Blunda. Rösten kommer inifrån spegeln – eller kommer den inifrån henne själv? Hon gör som rösten säger. När hon slår upp ögonen är det inte längre sig själv hon ser i spegeln.

Det är hon. Den Andra. Hon flämtar till.

”Åh, är det du?”

”Det ser du väl.”

”Jag ... jag var inte säker. Jag har tagit fel förut.”

”Du måste börja lita på dig själv. Kommer du inte ihåg att jag brukade säga det till dig? Det är dags”, viskar kvinnan i spegeln med dov, ekande röst. ”Vi har lidit länge nog. Rättvisans tid är snart här. Visst känner du det också?”

”Ja.” Hennes röst är knappt mer än en viskning.

”Jag känner det.”

”Snart kommer jag tillbaka till dig. Men först ... Ödesryttarna.”

”Ödesryttarna?” flämtar kvinnan framför spegeln.

”Jag trodde ...”

”Vad vet du?” Rösten inifrån spegeln är rå, håfull. ”Ingenting!”

Spegelbilden börjar återigen flimra. Det är som om hon, Den Andra, luckras upp framför hennes ögon. Hon slår handen för munnen. ”Nej! Försvinn inte! Lämna mig inte!”

En skarp knall får henne att rycka till. Sovrumsdörren flyger upp. Hon ser sig förvirrat omkring. I nästa stund känner hon hur en smal hand rör vid hennes. Hon hör en röst som viskar: ”Kom, mamma. Kom så får du sova.”

När hon lägger sig ner i sängen och blundar minns hon en ung flicka som alltid doftade bubbelgum och häst. Det är länge sedan nu. Ändå känner hon henne så tydligt i sig. Genom tid och rum ser hon hur flickan rättar till ridhjälmens och säger: ”Vi rider ut ikväll, mina kompisar och jag. Du behöver inte vänta uppe.” Den mörka känslan sprider sig i henne. Rullar fram som ett åskoväder. Hon darrar där hon ligger, med ansiktet tryckt mot kudden. Som om tyget skulle kunna skydda henne från minnena ...

Hon vet vad som händer sedan.

*Rid inte ut! vill hon skrika till flickan. Stanna i stallet!
Du kommer att dö annars! Lyssna på mig!*

Men flickan hon vill skydda finns inte mer. Inget finns, förutom mer mörker.

Om inte ...

Men först ... Ödesryttarna. Hon upprepar orden för sig själv. Viskar dem om och om igen, som en

besvärjelse, tills rummet fylls av ett underligt rött
sken och Den Andra är där.

Den här gången behövs ingen spegel.

The page features a decorative background with various symbols and stars. At the top center is a large number '2'. Surrounding it are several circular symbols: a four-pointed star in a circle, a spiral, a lightning bolt, and a circular symbol with a cross and dots. There are also many small, multi-pointed stars scattered throughout the page.

2

Ur Anne von Blyssens dagbok

Allt verkade så enkelt. Rädda Jorvik, rädda Ödesryttarna. Vi räddade Jorvik. Riskerade allt för Den Goda Sakens skull. Våra liv, våra hästar. Kanske räddade vi hela världen.

Vi lyckades. Vi gjorde faktiskt det.

Men sedan? Vad händer nu? Vad händer med Ödesryttarna?

Det är så lätt att tro att det är över. Men jag vet att det inte är det. Jag är rädd för att somna om nätterna. För i mina drömmar går allt sönder. Och inne bland sprickorna sprids ett skarpt, rosa sken. Jag vaknar med huvudvärk och en kuslig känsla av att världen håller på att falla i bitar. Igen.

Men varför nu, när allt är som det ska? Jag är nog rädd för svaret. Så jag håller allt inne, ett litet tag till. Jag vill inte komma med dåliga nyheter. Inte nu, när allt börjar bli som vanligt igen.

Dessutom: tänk om jag har fel? Tänk om det är MIG det är fel på och inte Jorvik? Kanske är det där inne jag hör

*hemma. Bland sprickorna. I mina mardrömmar faller jag.
Bort från mina systrar. Bort från min älskade häst, som be-
höver mig mer än någonsin.*

*Det är så mycket jag inte förstår. Och de enda som kan
hjälpa mig är långt borta.*

*Jag vågar inte ringa mina systrar. Det är den ensam-
maste känslan i världen.*

The page features a decorative background with various symbols. At the top, there are several four-pointed stars of different sizes. Below them are several circular symbols: one with a star inside, one with a spiral, one with a lightning bolt, and one with a cross-like pattern. The number '3' is centered in the upper half of the page.

3

Oxford, England

Den sena eftermiddagssolen får hustaken längs Oxfords gator att glimra som diamanter. Himlen är så blå att den nästan ser turkos ut. Endast några lätta slöjmoln glider sakta förbi högt uppe i skyn. Linda tittar upp mot alla torn och spiror samtidigt som hon tänker på stadens smeknamn: *De drömmande spirornas stad*. Det är ett passande namn, tycker hon. Särskilt det där med drömmar. Omgiven av så mycket historia, med huvudet bland molnen, är det lätt att tillåta sig att drömma. Så lätt att glömma ... glömma allt.

Framför henne tornar den lustigt runda, ljusgula kupolen som heter Radcliffe Camera upp sig. Hon viker ihop broschyren hon nyss läst och stoppar ner den i fickan. Sedan kastar hon en snabb blick på klockan. Om tio minuter börjar visningen av Bodleian Library, Oxfords enorma universitetsbibliotek och hem för över tio miljoner böcker. Ända sedan Linda var liten har hon velat träda in genom

den väldiga, smyckade porten. Ta in den ofattbara mängd kunskap som finns i varje sal, i vartenda hörn och skrymsle. Nu är hon här.

Och, på tal om ofattbart: hennes föräldrar är också här! De bor under samma tak, äter tillsammans. Sitter tätt intill varandra i vardagsrumssoffan, kollar på deckarserier och är olidligt dåliga förlorare i Trivial Pursuit om kvällarna. Som en riktig familj. Äntligen.

Linda kan knappt tro att det är sant, även om det förstås bara är tillfälligt. Om en knapp vecka startar sommarkurserna på universitetet och då börjar båda två arbeta igen. Naturligtvis kunde varken mamma eller pappa tänka sig en hel, ledig sommar utan jobb och måsten. Två veckor fick räcka. Alltså blev det ingen sommar hemma på Jorvik för familjen Chanda i år heller. Inga dagsutflykter längs kusten, ingen hyrd stuga utanför Fort Pinta där de skulle sitta och spela kort på altanen och lyssna till vågornas svall när kvällsfärjan kör förbi. Istället var det Linda som fick lämna allt och flyga ensam hela vägen till England. Kvar i Jarlaheim finns faster Amal, katten Misty och så Lindas häst Meteor.

Och så hennes bästa vänner Lisa, Anne och Alex, förstås, men de tycks vara utspridda över hela jordklotet denna sommar. Kanske kände de likadant som Linda: att det var dags att säga hejdå till Jorvik, ett litet tag bara.

Just nu, med medeltida kullerstenar och små,

enstaka tuvor av mjukt, grönt gräs under gymmaskorna, med kyrkklockornas klangspel susande i öronen, känns det som ett väldigt bra beslut.

Jag behövde det här, tänker hon och ler brett åt sin mamma som försöker ta en selfie framför grindarna till en av de mest kända universitetsbyggnaderna. För många år sedan, när hennes föräldrar var unga, spelades en tv-serie in här. Det var den som fick dem att börja drömma om att en dag bo och arbeta i Oxford, en halv värld bort från Pakistan där de växte upp. Är det något Linda har lärt sig av sina föräldrar så är att det att våga följa sina drömmar.

”Vänta så hjälper jag dig”, ropar Linda. ”För jag gissar att du helst vill ha med hela ditt huvud *och* bakgrunden, eller hur?”

Hennes mamma skrattar och räcker över telefonen till sin dotter. De är väldigt lika varandra, har till och med nästan likadana glasögonbågar. Men medan Linda gillar att sätta upp sitt långa, tjocka hår i en slarvig knut eller hästsvans bär mamma sitt utsläppta. Det händer att de misstas för systrar, till Lindas förtret och mammans förtjusning. Den här sommaren har de för första gången läst samma sorts böcker och haft långa samtal om dem i köket om morgnarna över rykande tekoppar och rostat bröd med marmelad. Linda har saknat sin mamma. Kanske har hon saknat henne i hela sitt liv. Förut har mamma alltid känts avlägsen, till och med när hon stått mitt

framför Linda. Som om hennes mamma hela tiden är någon annanstans, djupt inne i en tanke eller en uppsats, alltid på väg bort.

Bort från Linda.

Att få ha mamma hos sig, bjudas in i resonemang och idéer som en jämlik person, har betytt mycket.

Nu kommer hennes pappa skyndande med en mjukglass i handen. Han räcker över den till Linda och rättar till kepsen som ska skydda den begynnande flinten. När Linda såg honom i julas hade han mer hår. Så mycket hon missar genom att stanna kvar på Jorvik istället för att bo med föräldrarna här i England.

Hon slickar på glassen och njuter av den söta kylan mot tungan. Det börjar bildas en lång kö bakom dem. Överallt pratar och skrattar människor på olika språk, tar bilder på varandra medan de väntar på att bli insläppta i biblioteket. Solen gassar och Linda är glad över att hon valde shorts idag. Det kommer att bli ännu en tropisk natt i Storbritannien, en natt med en strejkande luftkonditionering, vidöppna fönster och kylklampar i kudden. Hon undrar om det är lika varmt hemma på Jorvik, men hinner inte vidare i tanken.

För plötsligt tystnar sorlet.

Allt stannar upp. Tonar ut. Linda står som fastfrusen och stirrar ner i marken. Först vill hon inte se det – men när hon väl får syn på det kan det inte bli osett.

Mellan stenarna rinner blod, mörkrött och klibbigt. Det blir till en pöl under Lindas fötter. Och i den blanka, blodröda spegeln framträder en annan värld. Böljande gräs, galopperande hästar. Hon ser sig själv utifrån när hon manar på Meteor. Hennes kinder är våta av tårar och hon skriker något till Alex som galopperar strax bakom i lika hög fart. När hon vänder sig om ser hon att även Alex gråter. Hennes ansikte är förvridet av sorg och något annat. Ilska?

Det tjuiter i Lindas öron. Allt svartnar när visionen bleknar bort. Tjutandet blir till ord, de kraschlandar i Lindas ömmande huvud.

Det är inte över. Du måste tillbaka till Jorvik igen, Linda. Snart.

Hon blinkar slött. Blodpölen är borta. Hon ser bara kullersten nu. Sorlet är tillbaka igen, volymen är uppskruvad, men något är fortfarande fel. Så, så fel.

Någons armbåge snuddar vid hennes. En artig röst säger "ursäkta" och försvinner bort i vimlet. Linda förmår inte svara. Istället stirrar hon ner på sina tygskor. Inga fläckar, men hon känner blodsmaken i munnen. Smaken av rädsla . . .

"Linda?"

Som genom en dimma hörs föräldrarnas oroliga röster. "Vad är det? Är allt okej? Älskling, är något på tok?"

Glassen landar på marken med ett ljudligt klafs.